

Štyria pátrači pokladu

Štyria pátrači pokladu

Úryvok

Boli raz štyria pátrači, ktorí hľadali mapu k pokladu. Boli presvedčení, že je v sklenenej fľaši na morských vlnách. Ale zrazu ... jeden z pátračov uvidel na nebi divný predmet. Skríkol:

„Pozrite hore, tam je lietajúca fľaša! Určite je v nej mapa!“

Druhý pátrač hneď hodil tým smerom bumerang z glass lepidla a zakričal: „Chytajte!“

„Skvelá práca,“ pochválil tretí pátrač. Otvoril fľašu, vybral papierovú rolku a rozvinul ju.

Všetci štyria vzdychli: „Juj, to nie je mapa, len papier vytrhnutý z tretiackej čítanky...“

„Nebojte sa, toto je len začiatok našej pátračky. My nedovolíme nikomu inému, aby objavil

poklad pred nami. Budeme bojovať,“ povzbudzoval svojich priateľov kapitán.

Nasadli do helikoptéry a vzlietli. Vedeli, že z výšky najlepšie vidieť. Pri tom ich sprevádzal

dron s kamerou, ktorý rozoznával krajinu.

„Vidíte tú skalú? Nieкто na nej stojí. A pod zemou vidieť tunel ... to je podozrivé.“

„Pristaneme a zistíme, kto to je.“ O chvíľu stáli za postavou.

„No to je predsa Delkatros!“

„Podme preč. Nijaký poklad nestojí za naše životy.“

Druhí dvaja hovoria: „Vy ste veľkí bojkovia!“

„Nie, nie sme!“

„Ste, lebo pátrači sa nevzdávajú ...“

„Nie sme!“

„Stop!“ vykrikol kapitán a pokračoval, „sme štyria a všetci ideme na to! Podme, nebudeme sa báť. Áno? “

Opýtali sa Delkatrosa: „ Povedz nám, kde je ukrytý poklad?“

„Hm, možno nepoviem, možno neviem, možno nechcem ...“

„Povedz, lebo uvidíš, čo si ešte nevidel. Sme štyria skúsení pátrači, máme najdokonalejšiu medziplanetárnu techniku a silu bojovníkov.“

„Podte touto tajnou cestou! Ale dáte mi svoje odznaky pátračov.“ A Delkatros ani nečakal na odpoveď, im podal mapu. Pritom si neuvedomil, že pátrači mu nikdy svoje odznaky nedajú, lebo ich mali vytetované na ruke namiesto hodínok. Bol jedinečný na svete a neskúsený. Hneď po jedinom rozhovore s človekom musel navždy zmiznúť. Tak sa aj stalo. (Mapa vyzerala takto.)

Potom štyria pátrači išli bližšie a bližšie k skalám. Už-už sa ich dotýkali, keď nastala tma. Pokladu sa nechceli vzdať, preto rozhodli sa prenocovať na mieste. Rozložili dva stany. Jeden bol žltý a druhý oranžový. Zaspali, ale o polnoci sa prebudili na zvuky. Mali strach. Preto z batohov si každý vybral svoju plyšovú hračku. Zo stanov vyšli na jednu skalú a zistili, že celá krajina je zasnežená.

„Musíme počkať do rána. So snehom a tmou si neporadíme.

Máme šťastie, že žltá a oranžová farba topí sneh. Byť v stane je pre nás najdôležitejšie,“ povedal kapitán. Spustili sa dolu a počkali do rána.

Teplo oblečení so skialpinistickými lyžami začali výstup na vysokú horu Pokladnica. Všetci boli aj vyzbrojení. Prvý mal samopalku, druhý luk, tretí nôž a kapitán najväčšiu zbraň na svete.

(Ich zbrane vyzerali takto.)

O 60 hodín boli hore na skale Pokladnica. Pozerajú na mapu a prvý pátrač zameral laserové pero na značku X. „Veď tento bod nie je na skale, ale medzi skalami. Musíme zostúpiť na najbližšiu plochu. Mapa je stará 2 000 rokov a skaly zvetrali,“ vysvetľoval kapitán.

„Zase 60 hodín ísť dole?“

„Mne sa to nepáči.“

„Ani mne, myslím si, že mapa nie je stopercentná. Ktovie, aké nebezpečenstvo nás tam čaká.“

„Chlapci, a čo naše padáky z pavúčej siete?“ opýtal sa kapitán.

„Ešte nikdy sme ich tak vysoko nepoužili.“

„Musíme riskovať, lebo zostup nás zahubí.“

„Áno, áno, ale pripravme si aj zbrane. A plyšáky si vložme pod čiapky!“

„Toto sa mi páči. Raz, dva, tri, štyri...“

Skočili. O 1 minútu boli dole. Kapitán povedal: „Dobre, sme celí. Poďme preskúmať tento priestor.“

Prešli niekoľko metrov. „Pozrite, jaskyňa! Vyzerá veľmi veľká,“ povedal druhý pátrač, „čaká nás dlhá cesta.“

„Škoda, že nemáme so sebou náš minitank. V ňom sú postele, chladnička aj ďalšie zbrane.“

(Tank vyzeral takto.)

Vošli do jaskyne. Hneď pri vchode našli na stene odtlačok ruky. Prsty boli tenké a dlhé 50 cm. Prvý pátrač vložil do skalnej ruky svoju, ale bola o 30 cm kratšia. Pohýbal prstami a počuli: „Drre!

Vrre! Erru! Rra! Erru!“ Strašidelné nízke tóny!

Dali si bezdrôtové slúchadlá, aby nepočuli tie hrozné zvuky, odfotili ruku, a šli ďalej. Nevzdávali sa, pokračovali. Pred nimi boli otvorené tajné dvere.